

Dit is een gevaar, doch grooter nog is de kans op nadeel voor hen, die met vermogensaanwas aandeeleu hebben gekocht en thans dus reëel dubbel getroffen kunnen worden nl. zoowel door een belasting op de waarde van hun vermogensaanwas als door een belasting van het lichaam, in welks aandeeleu deze werd belegd. Immers, de heffing bij het lichaam zal, ook al geven koersen gedeeltelijk den goodwill aan, invloed op de waarde dier aandeeleu hebben en dus den werkelijken vermogensaanwas kunnen beïnvloeden. Uiteraard moet hierbij worden bedacht, dat de stopkoersen geen juiste basis van waardeering voor de aandeeleu meer waren en dat in de koersen op de „zwarte effectenmarkt” heel andere factoren een rol hebben gespeeld. Toch ligt hier een punt, dat ernstige overweging verdient en vooral indien men voor aankopen van aandeeleu met als vermogensaanwas verkregen koopkracht niet de aankoop- doch de op het vergelijkingstijdstip genoteerde prijzen als basis zou nemen, staat de dubbele heffing in principe vast.

HOE WORDEN DE HERSTELLEVERANTIES GEADMINISTREERD EN VERREKEND?

door J. E. Spinosa Cattela

In het Octobernummer 1945 van „The Journal of Accountancy” treffen we een belangwekkend artikel aan over het bovenstaande onderwerp van de hand van N. Loyall McLaren, Advisor on „Accounting Procedures for Reparations” bij de Amerikaanse delegatie der Geallieerde Schadeloosstellings Commissie.

De schrijver deelt mede dat het plan voor de thans gevolgde administratie der herstellleveranties door Amerikaanse accountants tezamen met Engelse accountants werd ontworpen, en door de drie mogendheden, de Verenigde Staten, Groot Brittanië en Sowjet Rusland op 24 Juni j.l. te Moskou aanvaard werd.

Het gevolgde systeem is voortgebouwd op de methode, die bij de Amerikaanse mail-order huizen en exporteurs haar practische bruikbaarheid heeft bewezen.

Wanneer het besluit is genomen dat een bepaald goed of object als herstelllevering zal worden aanvaard, wordt een „reparations-order” uitgemaakt, met het doel het militaire gezag in de zone, van waaruit de levering moet plaats vinden, in kennis te stellen van de aanvraag. Daarna maakt dit militaire gezag een „release for shipment” uit, gevolgd door het uitschrijven van een „shipping order” door een daarvoor in het leven geroepen afdeling van de Reparations, Deliveries and Restitution Division. Op grond van deze „shipping order” worden de nodige documenten, zoals vrachtbrieven, cognossementen, uitvoervergunningen e.d. gereedgemaakt. Verder wordt een ontvangstbewijs gereed gemaakt, hetwelk door het ontvangende land zal moeten worden getekend.

Deze documenten worden bewaard in twee bundels, n.l. één voor de onuitgevoerde orders „Uncompleted Order File” genaamd, en een bundel voor uitgevoerde orders, genaamd „Jacket File”.

Verder wordt in een memoriaal aantekening gehouden van de stand van elke order, en hieruit wordt een maandelijks rapport opgesteld. Voor allerlei details zijn speciale boekingsbescheiden ontworpen (vouchers), bijv. voor transportverliezen enz., welke bescheiden tevens de aansluiting vormen tussen het memoriaal en het „journaal”.

Uit het memoriaal worden aan het einde van elke maand de nog niet voltooide orders en de doorlopende orders gejournaliseerd, terwijl de aflevering van geheel afgeleverde orders a tempo uit dit memoriaal worden gejournaliseerd.

Er zijn twee grootboeken, een waarin de door Duitsland geleverde goederen naar aard worden gecrediteerd, de „Commodity Ledger”, en een ander, de „Country Ledger” genaamd, waarin het land van bestemming gedebiteerd wordt. Voor elk land worden afzonderlijke rekeningen voor elke soort van goederen bijgehouden. De boekingen in deze grootboeken geschieden aan het einde van elke maand vanuit het journaal. In deze boeken worden ook de vroeger geroofde en thans teruggegeven goederen en objecten boekt.

Oorspronkelijk lag het in de bedoeling dat alle leveranties aan alle landen door deze boekhouding zouden worden gevoerd, doch in begin Augustus j.l. werd besloten dat de Sowjet Republiek haar herstelvergoedingen zou verkrijgen uit de door haarzelve bezette zone, en buitendien nog een klein percentage zou krijgen van alle herstell leveranties der zones, die door Engeland, de Verenigde Staten en Frankrijk bezet gehouden worden.

Een bijzonder vraagstuk deed zich voor ten aanzien van de waardeering der herstell leveranties. Rusland had in de overeenkomsten met Finland, Hongarije en Roemenië vastgelegd, dat alle leveranties in dollars op basis van de 1938 waarde zouden worden gerekend.

Op de conferentie van Yalta echter werd besloten ervan af te zien een bepaalde som voor de herstell leveranties vast te leggen, en werd tot het principe van herstel in natura besloten.

De schrijver stelde voor, teneinde het „in natura” karakter te accentueren, en tevens om te voorkomen dat een waardering in Dollars uitgelegd zou worden als een soort garantie voor de werkelijke waarde tot het bedrag aan Dollars, dat voor iedere leverantie zou worden vastgelegd, om een nieuw soort rekeningseenheid te bezigen, waarvoor hij de naam „repunit” voorstelde. Deze repunits zouden worden uitgegeven op de basis van de waarde van de Duitse Rijksmark in 1938, en alle hersteltransacties zouden in deze rekeningseenheid luiden. Ieder land kon in zijn boeken deze repunit naar eigen inzicht in eigen munt omrekenen. De repunits zouden onoverdraagbaar zijn en konden uitsluitend gebruikt worden voor de verkrijging van Duits eigendom. Biljetten zouden niet worden gedrukt, doch ieder land zou in de boeken van een Repunit Bank, als onderdeel van de Allied Commission on Reparations, voor het toekomstige bedrag gecrediteerd worden. De „gekochte” goederen zouden dan tegen dit repunit-crediet belast worden. Deze repunits zouden niet tegen andere muntsoorten inwisselbaar zijn en dus werden ev. inflationistische gevolgen voorkomen. Verder zou voor de repunit-credieten een bepaalde termijn worden vastgesteld, waarbinnen van het crediet gebruikt moest worden.

Dit plan kwam echter niet tot uitvoering, omdat in Potsdam met de Russen werd overeengekomen, dat een deel der herstell leveranties, die ze van de Westelijke zones zouden ontvangen, gecompenseerd zouden worden met voedsel en andere goederen, welk de Russen voor het Ruhrgebied en andere noodlijdende streken van Duitsland zouden leveren.

Tot dusverre is hiervoor geen wijze van verrekening vastgesteld, doch het laat zich aanzien, aldus schrijver, dat alle herstell leveranties in de waarde van de 1938 Rijksmark zullen worden uitgedrukt.

Tot zoover het artikel in The Journal of Accountancy, waaruit dui-

delijk blijkt hoe een zo ingewikkeld probleem als dat der herstellerveranties op eenvoudige wijze geadministreerd wordt, dank zij het inroepen van de hulp van bekwame accountants, waarbij vooral de aandacht vraagt het feit, dat in wezen deze gehele administratie niet afwijkt van de in het zakenleven gebruikelijke administratiemethoden.

Batavia, 24 December 1945.

DE VERSLAGLEGGING BIJ LEVENSVERZEKERING-MAATSCHAP- PIJEN, IN HET BIJZONDER DIE VAN DE RESULTATEN (II, slot)

door L. G. van der Hoek

De van den verzekeringnemer te ontvangen zgn. netto-premie moet dienen om — met de bijberekende rente — op het in de polis genoemde tijdstip uitkeering van het verzekerde bedrag mogelijk te maken. Daar dit tijdstip meestal afhangt van het onzekere moment van overlijden, moet voor de berekening van de netto-premie gebruik worden gemaakt van de met behulp van de waarschijnlijkheidsleer berekende sterftetafels.

De netto-premie valt uiteen in twee gedeelten, nl. de zgn. risicopremie en de zgn. spaarpremie. De risicopremie is dat gedeelte, hetwelk — volgens de gegevens uit de sterftetafel — noodig is om het risico voor de onderneming als gevolg van het overlijden van een verzekerde te dekken. Dit risico en dus ook de risicopremie nemen met het verstrijken der jaren toe. Zou men deze steeds toenemende risicopremie aan den verzekeringnemer in rekening te brengen, dan zou deze een elk jaar toenemend bedrag moeten betalen en vooral in latere jaren zou de premie de draagkracht van de meeste verzekeringnemers aanzienlijk overtreffen. Daarom wordt de jaarlijks te betalen premie op een gelijkblijvend bedrag berekend — d.i. de netto-premie — zoodat als regel de netto-premie in de eerste jaren grooter, in latere jaren kleiner dan de risicopremie zal zijn. Het in de eerste jaren positieve verschil tusschen netto- en risicopremie — de zgn. spaarpremie — moet worden bewaard ter dekking van het in latere jaren negatieve verschil. Daar de spaarpremie het verschil vormt tusschen de netto- en de risicopremie, kan men ook zeggen, dat de gehele netto-premie wordt gereserveerd en de voor een zeker jaar benoedigde risicopremie in mindering van deze reserve — de zgn. netto-premiereserve — wordt gebracht. dat de netto koopsommen geheel aan de premiereserve worden toegevoegd en dat elk jaar de voor deze — tegen betaling van koopsommen gesloten — verzekeringen benoedigde risico-premiën aan de netto-premiereserve worden ontleend.

Indien de onder de verzekerden waargenomen sterfte overeenstemt met de uit de sterftetafel blikkende vermoedelijke sterfte, dan zal de netto-premiereserve juist voldoende zijn om uitkeering van de verzekerde bedragen mogelijk te maken. Hierbij is aangenomen, dat alle verzekerde bedragen even groot zijn. Is dit laatste niet het geval, dan kan, zooals reeds opgemerkt — ondanks de overeenstemming tusschen vermoedelijke en waargenomen sterfte — toch sterfteverlies ontstaan mede als gevolg van het verschijnsel, dat onder de verzekerden met groote verzekerde bedragen de sterfte naar verhouding grooter is dan onder die met kleine verzekerde bedragen. Als gevolg echter van de bij het sluiten van de verzekeringen toegepaste selectie — door middel van geneeskundig onder-